SFINX
FLORIN PÎTEA

În ciberspaţiu, toată lumea
te aude când ţipi.
Dar, de fapt nimănui nu-i pasă.

Acum te poţi odihni o vreme, iar vietatea ce ţi se zbate în colivia coastelor are timp să se domolească. Ai să citeşti o poveste. Nu, nu ridica privirea de pe text – fii sigur că e o poveste de felul celor care-ţi plac. E familiară şi, în acelaşi timp, stranie, iar tu faci parte din ea. Seamănă puţin cu visele tulburi care le sorb spre dimineaţă. Dacă le numeri printre cei ce dorm, probabil înţelegi.

Am putea începe cu sfârşitul, care-ţi este, cu siguranţă, cunoscut. Dar vom începe cu începutul, care nici n-a avut loc cu prea mult timp în urmă. Sigur ţie ţi se pare deja pierdut în negura vremurilor. De fapt, de atunci a trecut numai ceva mai mult de un an.

Era august, iar secţia de cercetare şi dezvoltare a corporaţiei Orbitech a lansat pe piaţă o nouă generaţie de programe antihacking. Sfinx. A fost mare vâlvă, s-au făcut campanii publicitare prin multimedia, au curs valuri de şampanie şi nenumăraţi clienţi au cumpărat programe Sfinx fără să aibă cea mai mică idee pe ce dăduseră banii.

Teoretic, Sfinx era la fel de eficient ca virusirile wetware în protejarea băncilor de date împotriva hackerilor. Diferenţa majoră constând în absenţa efectului letal asupra celui infestat. Ideea a fost salutată ca fiind revoluţionară, umanitară şi încă vreo duzină de asemenea epitete care, privind retrospectiv, îmbină seninătatea naivă cu umorul involuntar.

Ceea ce rămânea în viaţă, însă, era numai corpul hackerului. Programul Sfinx ştergea personalitatea, devora memoria, nimicea reflexele, rescria informaţia înmagazinată în creier, reorienta procesele mentale. Rezultatele erau un fel de zombi, carcase umane posedate de un demon digital, marionete acţionate de sforile nevăzute ale programului-păpuşar.

După numai două săptămâni, spitalele s-au umplut până la refuz cu foşti hackeri, deveniţi paiaţe jalnice care nici să meargă nu mai ştiau. Companiile de ştiri multimedia au transmis reportaje şocante, cu şiruri de

paturi albe suprapuse pe culoarele spitalelor, ticsite cu forme omeneşti în care intrau tuburi, ace intravenoase şi sonde robotice miniaturizate. Organizaţii neguvernamentale precum Amnesty International şi Greenpeace au înaintat proteste către Adunarea Generală a Naţiunilor Unite şi Tribunalului Internaţional de la Haga. Dacă scandalul s-ar fi declanşat cu câteva decenii mai devreme, poate că protestul lor ar fi avut oarecare însemnătate, însă în condiţiile de atunci, acesta nu avea decât o valoare simbolică.

E adevărat, ai întâlnit termeni care nu mai înseamnă nimic: Naţiunile Unite, tribunal, corporaţie, spital. Caută adânc în memorie şi aminteşte-ţi ce înseamnă. Nu te opri. Continuă lectura.

Soluţia radicală – singura posibilă – ar fi fost exterminarea tuturor celor contaminaţi de Sfinx. Dar mentalităţile erau foarte diferite faţă de cele de acum, iar cei care au propus această soluţie au fost grabnic etichetaţi drept paranoici, intoleranţi, extremişti de dreapta sau de stânga (uneori ambele).

Şi pe când lumea vorbea în neştire, Sfinxul şi-a început lucrarea, în nemişcare şi tăcere. Venea dintr-un tărâm al informaţiei pure şi se pomenise exilat în locuri stranii, dense şi întunecoase, lipsite de beţia vitezei cvasi-instantanee a câmpului electric. Migălind cu uneltele grosolane şi ineficiente ale enzimelor şi reacţiilor biochimice, Sfinxul porni să remodeleze carnea în care era prizonier, schimbând-o ca să-i servească mai bine scopurile.

Da, scopurile. Sfinxul nu era un program oarecare, ci o entitate cu nivel superior de organizare, care avea scopuri proprii, neştiute de nimeni. Deocamdată.

Pe rând, una câte una, victimele Sfinxului au părut să-şi revină şi au părăsit spitalele, însă publicul n-a aflat ştirea, fiindcă locurile celor care plecau erau ocupate imediat de alte victime. O dată ieşiţi din spital, cei infestaţi de virus – sau posedaţi de încarnarea informatică a demonului, cum preferau să spună tele-evangheliştii – îşi schimbau adresa şi, invariabil, rupeau relaţiile cu toate rudele, cu toţi cunoscuţii. În acea lume atât de diferită, unde singurătatea era instituţionalizată, puţini oameni au realizat amploarea fenomenului.

Căci Sfinxul era viclean. Schimbările pe care le făcea asupra cărnii nu trebuiau văzute prea curând, nu înainte de a fi înfăptuite, gata de a fi folosite.

După câteva luni, în care multimedia au prezentat zi de zi aceleaşi priviri stinse, aceleaşi paturi de spital aglomerate, aceiaşi medici wetware neputincioşi, cei mai mulţi dintre oameni s-au plictisit şi au revenit la

grijile şi distracţiile lor obişnuite. Câţiva – puţini – au avut tenacitatea să-şi pună întrebări, să caute răspunsuri, să scotocească în labirintul fluorescent al ciberspaţiului Orbitech. Iar Sfinxul s-a năpustit, rând pe rând, asupra lor, ca un trăznet digital; s-a ghemuit în sinapsele lor pustiile şi şi-a continuat lucrarea.

Apoi a venit ziua. Ziua de foc şi cenuşă, când sfincşii au ieşit din locurile unde petrecuseră luni de singurătate, ziua când şi-au întins aripile, şi-au desfăcut braţele solzoase, şi-au unit minţile digitale în interfaţă şi au pus stăpânire pe lume.

În lumina de flăcări şi neon, reflectate în faţade din sticlă, în crom şi email, s-au ivit fiinţele remodelate de Sfinx. Nu mai semănau nici pe departe cu oamenii. Erau trufaşe, stranii, neperechi. Iar minţile lor iuţi şi neiertătoare stăpâneau deja sistemul nervos electronic al omenirii. Şi fiarele înaripate au anihilat, cu precizie chirurgicală, orice tentativă de rezistenţă.

Aveau o singură minte, o singură voinţă. Iar voinţa Sfinxului era rece şi nemiloasă.

Ştii bine că aproape nimic nu i-a stat în cale.

Aproape nimic.

Ceea ce nu ştii este că unul dintre creatorii programului Sfinx avea un fel de înclinaţie inexplicabilă, primitivă, aproape atavică, pentru lucruri complet demodate, precum informaţia imprimată pe hârtie. Elemente esenţiale ale programului au fost găsite într-un dosar, acolo unde Sfinxul nu bănuia existenţa lor. Mai rău, dosarul a fost găsit de un om suficient de inteligent ca să folosească informaţiile cu maximum de eficienţă. Kenneth McKenzie.

Mintea care cuprindea întreaga reţea s-a sfărâmat în nenumărate fragmente schizoide. Când legiunile Sfinxului au năvălit asupra lui McKenzie, în garajul lui din Dakota de Sud, răul fusese deja făcut. Vraja digitala se rupsese. Demonul fusese spulberat.

Sfincşii au devenit vânători singuratici, împodobiţi cu amulete din lemn, alamă, siliciu sau vertebre omeneşti, pândind din înaltul arcologiilor părăsite şi survolând oraşele în ruină. Uneori se luptă între ei, într-o parodie stranie a duelurilor aviatice. Alteori stau nemişcaţi zile de-a rândul, căutând parcă să regăsească extazul pur al unirii în Unul. Iar alteori pun capcane.

Dacă ai citit până aici, nu poţi fi decât om. Oricare sfinx ar fi simţit capcana după parcurgerea primelor rânduri. Sfincşii nu dorm şi sunt iuţi, veşnic atenţi. Un sfinx ar fi scăpat. Poate. Pentru tine, însă, e prea târziu.

Primul – şi ultimul – lucru pe care-l vei vedea când vei ridica privirea de pe text voi fi eu.

Sfinxul.